Stri Dharma

Official Organ of the Women's Indian Association

ol. 5 No. 1] September 1921 [As. 6 Post free

Editorial Notes and Comments

This number of *Stri Dharma* begins a new volume and marks a new Era in our existence. We again re-appear in our old form and size after our brief change of management. We regret that we have had to remain dormant since last April but various cicumstances compelled us to slumber for awhile; but we are now re-awakening with renewed and increased life and vigour and strength.

Good progress has been made during the last few months in the work of the Women's Indian Association. New Branches have been formed and a large number of new members have been added. Our membership is just on two thousand. Our latest branch is Reddiyur where, I think, very good work will be done, as it is started under very favorable conditions. Other new Branches are Poona and Molakalmuru we extend a hearty welcome to these new Branches.

Not only the Association but the whole cause of the progress of women in India seems to have taken great strides forward during these last few months. In this issue we give a short account in all our three languages of the work that has been done and the reforms that have been gained or that are being worked for.

Eight of our Branches south of Madras have had the benefit of a visit from Mrs. Cousins. She was only able to spend one day in each place, but this was sufficient to give life and fresh energy and enthusiasm.

We have received a most splendid donation from America for our suffrage work here in India. A fund was left to Mrs. Chapman Catt to be used for women suffrage, so she has been distributing the money to various European countries where women are working for the Suffeage and are in need of this help Now has she sent $ 500 to us to be used for the cause in India. That is Rs. 2,094 We are indeed most grateful to our American sister for so sympathetically thinking of us and helping us, just at a time when we are in need. Mrs. Chapman Catt is the President of the International Woman Suffrage Alliance and has done magnificent work for the cause of the advancement and progress of women not only in America but throughout the world. We send her our most grateful thanks and greetings from India.

What will Indian Women do with the Vote?

This is a quite legitimate question that many people are asking. Of course, it is impossible to give an authoritative answer at this early stage of the matter, but it may be taken for certain that their efforts will be primarily directed towards obtaining more money and more facilities for educating the girls of the country. Thoughtful women who love their Motherland are ashamed when they remember the appallingly low percentage of woman's education that exists here. They want India to stand high among the nations, but how can it when the statistics show that the rate of literacy among Indian women is 2 per cent, whereas that of every Western country is over 90 per cent! Of course the education of boys is also disgracefully inadequate but that of girls is literally ten times worse! So the allocation of Grants for all kinds of Girls' Schools, Training Schools and Colleges, including a special Medical College for each Presidency, will be in the forefront of Women's Political Programmes, and the men who promise to vote for these things will be the men who will get women's votes!

The Health of the Nation

Women love babies and there is no mother whose heart is not wrung with grief when her baby falls sick within its first or second year of life and suddenly passes out of her care. In India one out of ever[y] three babies dies before it is a year old. This [is a] heart-breaking proportion when compared [with the] low proportion in other lands such as Australia, w[hich] has only 51 infant deaths in every 1000, to contrast with the 355 per thousand of India. More of the money and attention of the Government will be directed by women voters to laying better physical foundations for the nation. Ill-health is preventible by wise legislation to a far greater extent than is realised. England used to be ravaged by infectious diseases such as small-pox and plague when her people were ignorant, but the rapid spread of education among the masses and the laws imposed in connection with Registration, Notification and Segregation have got rid of these scourges. For instance deaths from infectious diseases in England now are only 2 per cent, in Madras they are 30 per cent. Ruskin says that a country's first concern should be its people: "There is no Wealth but life. That country is richest which nourishes the greatest number of noble, healthy and happy human beings."

The Prosperity of the Nation

The poverty of India at the present time has become as proverbial as its wealth was in the past. With the causes relating to this women voters also will be specially interested. Patriotic women tax-payers will welcome the spending of their money on the encouragement of Indian industries. Every woman who spends her money on Swadeshi goods is directly helping her country to win back its lost prosperity.

India's three I's—Ignorance, Illness and Indigence, will be turned by the help of Women into the three W's—Wisdom, Wellness, and Wealth.

Women Voters Doing Their Duty

In the Local Government elections that recently took place under the new District Municipalities Act of 1920, it was noteworthy that according to the Press reports women had not been backward in coming forward (as the Irishwoman said) to record their votes. In Shrirangam special booths were erected for their convenience, and in Bellary and Tanjore as many as three-quarters of the women voters of the Municipality shouldered their responsibility and went bravely to the polling-station. This proves that the granting of votes to women is not "premature".

Women's Names on Electoral Rolls

The large majority of Districts in the Madras Presidency have not yet included lists of names of women who are qualified to vote for District and Taluk Boards. In some places women's names have not yet been put on the Union Electoral Roll though a minimum payment of four-annas house tax qualifies them for a vote. In other places women have not been put on the Municipal Register. These are omissions that must be made right at the earliest moment for the new lists are now in course of prepa- [illegible] men sympathisers with women must give [illegible] in setting this right. The Women's [illegible]ciation has written to the Collector of [illegible]ict requesting him to give the necessary [illegible]is subordinates for the collection of the [illegible]omen's names but women also will have to [illegible] their own interests locally.

Bengal

We regret to have to report a temporary failure in Bengal. The Legislative Council there has rejected the Woman Suffrage Resolution by 37 votes for, and 56 against. This set—back will, of course, only help the cause—by stirring up the women of Bengal to work harder and organise themselves better. Good work has already been done there, led by Mrs. Kumudini Basu, B. A. Following the Council decision a crowded protest meeting was held on the 8th instant in Calcutta and a special women's meeting on the next day at which the Bangiya Naree Samaj. (Bengal Women's Suffrage Society) affiliated itself with the Women's Indian Association so that it might gain strength by its union with an all-India sisterhood. We wish success and courage to our Bengal sisters to fight against difficulties, and enthusiasm to follow the light of Freedom.

We have heard from London that Mrs. Satyapriya Ghose of Calcutta has passed the examination admitting her to the Royal College of Surgeons. This is the first Indian Lody who has passed this examination. Miss. Sudhanysu LaLa Hazra, B.A., B.L., has just applied at the Patna High Court to be enrolled as a Pleader to practise in the District Court of Bankipur. There is no legal disqualification in India for women to act as pleaders and we very much hope that this lady's example will be followed by a large number of women vakils.

Four Months of Women's Progress

April, the last month in which STRI-DHARMA was issued, recorded the grant of Woman Suffrage to the women of the Madras Presidency. May saw a campaign for Woman Suffrage started by the Women's Indian Association in Bangalore, and carried on in Mysore City, and other towns in the Mysore State. In Bangalore especially there was much interest shown in the matter and members and officers of all the Women's Samajs there combined in public meetings to request the Maharaja and the Government to remove the sex disqualification from the electoral rolls of the State and from candidature for election to the various Local Boards and Councils. The propaganda culminated in the reception by the Dewan of Mysore State of a Deputation of representative ladies led by Mrs. Chandrasekhra Iyer bearing their request for enfranchisement. He was kind enough to give a sympathetic reply and the matter will be discussed in the next meeting of the Mysore Legislative Council.

In the middle of June it was found that Rao Sahab Harilal Desai, the Deputy President of the Bombay Legislative Council, had given notice that he would bring forward a Resolution on Woman Suffrage in the new Session. There was just a month in which to work up the public of the Bombay Presidency in support of Mr. Desai's Resolution. Again the Women's Indian Association took the initiative in the work of "The Women's Month," as it came to be called. The Bombay Branch held the first meeting and many women speakers laid down the fundamental principles underlying the movement of votes for women. A remarkably fine joint meeting under the auspices of nineteen Women's Societies took place later in the month in Bombay under the Presidency of Lady Dorab Tata in support of Mr. Desai. At it representatives of every section of women's interests and of every community were present. Similar meetings were held in Surat and Ahmedabad and four meetings appealing to different audiences were held in different parts of Poona, which became the storm centre. Mrs. Ramabai Ranade and Miss. S. Sorabji were the leaders of the women there and they were helped in details of organisation and arrangements regarding the attendance at the Council Debate by Mrs. Cousins

and Mrs. Wadia representing the Women's Indian Association.

As many as 800 women attended one meeting held in the Seva Sedan and immense enthusiasm was shown, speakers rising spontaneously at the end of the meeting one after the other all full of eagerness to support the movement.

The Suffrage Debate in the Bombay Council was considered so important that three days' sittings the 27th, 28th and 29th July were devoted to discussing it and over 40 speakers took part. At first it seemed almost as though the Resolution would not pass owing to the strong opposition of the majority of the English and Muhammadan Members, but difficulties were explained away during the course of the debate and finally the Resolution was carried by a vote of 52 for and 25 against, about 15 remaining neutral. The result is highly gratifying and an amount of credit for it must be given to the hard work of canvassing members and of continuously attending the Council Chamber in numbers, performed by the Poona women. The hearty co-operation with their Eastern sisters of very many of the Western women of both official and missionary circles was particularly inspiring to all.

In July a further step in the progress of women was recorded by the nomination of Mrs. Narasimayya as Municipal Councillor to the Municipality of Nellore, and of Miss Ballard to a seat on the Nellore District Board, both in Madras Presidency. In Madras City a large and most representative meeting under the auspices of practically all the Women's Societies in Madras was held in the New Senate Room of the Senate House in support of the reforms in Hindu Law, which Mr. T. V. Seshagiri Aiyar is bringing forward in the Legislative Assembly, to ensure that the widow and daughters may be entitled by law to a certain defined proportion of the husband's and father's property at his death. This proposal is also being supported by meetings of women in other cities throughout India, and if the law can be amended in this respect it will establish a great amount of economic independence for Hindu women. The Madras Legislative Council passed a Resolution recommending Government to accept Dr. Gour's Civil Marriage Bill which is of a permissive character enabling legitimatised marriages to take place between parties of different castes or races without renouncing their religion.

In the Bombay Council a Resolution was passed calling for the appointment of a Committee of members of the ~~Council and~~ others (these must include several women, we say) to enquire into the lamentable increase in the evil of prostitution in Bombay City and to suggest preventive and remedial measures for combating it.

August saw women's activity raised to fever heat in Bengal Presidency. The women had only 17 days' notice beforehand of the Woman Suffrage Resolution which was introduced into Bengal Legislative Council on September 1st by Mr. S. M. Bose. A small number of women in Calcutta immediately formed themselves into the Bengal Woman Suffrage Society, held meetings of Hindu, Muhammadan and Christian Women, published suffrage pamphlets, wrote to the Press, got pronouncements of support from public leaders such as Dr. R. Tagore, B. C. Pal, C. R. Das, etc., wrote to women in the Districts, interviewed every influential member of the Council, converted Sir Surendranath Bannerjee, gave a social party to Editors and journalists and another to Councillors. Nowhere has the Press been so ardent in support of woman suffrage as in Bengal. In as many as 21 muffasal towns in the Presidency meetings were held by local women leaders and Resolutions of support sent to Mr. Bose. Mrs. K. N. Roy, Mrs. K. Basu, B. A., Lady Bose, Miss C. Sorabji, Mrs. Upson and Mrs. Mrinalini Sen deserve congratulations on the interest in the subject they aroused in such a short time.

The debate lasted three days on each of which the ladies gallery was filled. Sir S. Bannerjee made an eloquent speech in support of the Resolution, and Prof. Mukerjee, Mr. Mullick, Mr. Fazlul Haque, Dr. J. N. Moitra, Mr. Roy, brought forward weighty and logical reasons from both the Hindu and Muhammadan points of view for removing the sex disqualification. Unfortunately six members of the Government were against it and a solid block of 30 Muhammadan members. A number of Zemindar members also showed themselves very conservative. A sad lack of faith in womanhood characterised most of the opposition speeches, and fear of creating any change in the established order of things dominated the voting that, despite 37 stalwart champions of womanhood, the Resolution was defeated by a majority of 19. All believe, however, that this result will be reversed in the new year as Bengal women are roused, and are now so keen throughout the Presidency that success is eventually assured to them.

Thus it will be seen that in political, civic, economic and social questions relating to women great activity and progress have been made during the past four months.

HINDU WOMEN AND PROPERTY

A Speech delivered at the Senate House, Madras

BY LADY T. SADASIVIER

This meeting has been convened to support the measure which Mr. Seshagiri Aiyar, M. L. A., proposes to introduce in the Legislative Assembly as the result of his experience as a lawyer and a judge, with a view to remove the disability of Hindu women in the matter of inheritance. The existing conditions under which Hindu women live are deplorable in this respect. There is absolutely no warrant in our ancient history, or in our religious usages, for holding that woman was at any time regarded as inferior to man. In support of this statement may be noted the relation of Siva and Sakti as set out in the *Bhringi Upakhyana* and the origin of the human body explained in the *Garbhopanishad*. The science

of medicine did not differentiate between the bodily constitution of men and women and even the physicians of the West were unable to recognise a child's sex before it was born. The *Shastras*, which have regulated the lives of the Hindu nation for several centuries without interruption, assign to the woman the position as her husband's partner. The ordinance of Manu himself confers on a woman one half of her husband's property on his death as representing one half of his body. In modern times, however, the position has altogether changed. Wives have no independent rights. Vayasa in the Mahabharata advised Yudhistira to confer the kingdoms of his issueless subordinate kings on their widows. Vashishta appears to have considered the expediency of placing Sita on the throne during her husband's exile. The Jnana Vashishta mentions the instance of a queen named Chadala ruling in her husband's absence. These examples show that in ancient times a woman had a position equal to that of her husband. In modern times also we have instances like that of queen Mangamma who reigned over a kingdom after her husband's demise. We have also records of daughters succeeding their parents,—Princess Meenakshi of Madura and Princess Chitrangada mentioned in the *Mahabharata* are instances in point. It cannot be said that these princesses succeeded to the heritage, because there were no males up to the 20th remove to succeed. It is therefore hard that even in a matter like adopting a son as a matter of religious necessity, women were not free to act without the consent of their Dayadis after the death of their husbands. That these difficulties were not a feature of the Indian social system as a whole is demonstrated by the varieties of usage prevailing in different parts of India. Thus in Bengal widows and sons receive equal shares. In Bombay females are competent to inherit and the adoption of daughters is permitted. Our *Puranas* contain examples of such adoptions, as Santa in the *Ramayana* and Knuti in the *Mahabharata*. Even in this province, females are taken in adoption in the Andhra country. But these customs, not having received legal recognition, are of no practical use. Owing to want of education our sex has allowed its disabilities to grow. Our ancient history does not furnish any warrant for our womankind growing up in a state of illiteracy as it exists now; it enjoins the treatment of the weaker sex with respect because of their natural delicacy. This being so, to keep womankind in a state of depression and to deprive them of their most natural rights is to exhibit a total absence of the finer feelings such as philanthrophy, justice, pity and sympathy, and is a descent to the Rakshasa state of existence. Women like Sahana and Gagna were authors of Vedic hymns in the past. The present enlightened age prohibits women not only from reciting but also from hearing the Vedas chanted. We have expounders of philosophy like Gargi and Maitreyi of old. The association of the wife with the husband in the performance of all religious ceremonies is enjoined, and yet the purificatory ceremonies on the birth of children are performed without Vedic rites when the child is a female. Over and above all this an infamous blow has been struck at the root of female independence by the comparatively modern declaration that woman does not deserve to be independent. In modern times things have become much worse. Like the big fish swallowing the small fish our property rights, our rights to obtain knowledge, the natural respect due to us, have all been smothered and we ourselves have degenerated to the extent of resting content with petty vanities like gems, jewels and the like. It is indeed the mercy of Providence that we have begun to realise the extent of our degradation. Under the auspices of Her late Majesty Queen Victoria the Good, female education has advanced so far as to create Lady Graduates in arts and medicine.

In the present age of culture and enlightenment financial freedom is essential for progress in all directions, and therefore independent rights to property are necessary if our disabilities are to be removed. Having regard to these considerations and the neutral attitude of our Government in such matters, it is to be hoped that kind-hearted gentlemen will take early action to move the Legislature to remove all obstacles in the path of our progress. Women have been admitted to the franchise but the privilege is of no use unless they have property in their own right. As our new Minister, Mr. Patro, remarked, just as the disk of Vishnu destroys those who seek to obstruct its progress, men should remember that their oppression of the weaker sex will rebound on themselves. It is only by the elevation of the weak and the oppressed that the Kali age will give place to the Satya age. Present conditions demand the abolition of slavery throughout the world. Men should therefore hold themselves true to their solemn vows at the time of their marriage, to endow their partners in life with their goods, their spirit and their merits, and they should restore to women their rights to property, to adoption, to independent livelihood, to culture, to liberty of thought and opinion, of which they have been deprived. Laws necessary to bring about these changes should be framed without loss of time. Women must in their turn co-operate with men like Messrs Seshagiri Aiyar and Krishnan Nair, who have taken the lead in this matter and support their efforts. The appointment of a Committee to revise the whole of the Hindu law, is said to be in contemplation. Such a measure of wholesale reform may probably take time and require much consideration. But usages which clearly owe their origin to obstinate bigotry, and are a clear bar to progress, may be remedied as occasions arise. Mr. Seshagiri Aiyar's Bill, like the Woman's Right to Succession Bill framed by the late Sir V. Bhashyam Aiyangar, covers only a few points calling for reform. But it deals with the matters which demand urgent redress and is worthy of cordial support. May the Lord who shines in his combined masculine and feminine aspects as the One Supreme Spirit crown the proposed endeavour with success.

THE FREE WOMAN OF TO-DAY

(Some Notes on Women of the West, for Women of the East)

BY RUTH CRANSTON.

When we of the West want instruction in the things of the spirit, the things of the interior world, we naturally turn to India, with her ancient and profound experience of the spiritual world. Similarly, in these days when India is turning her attention to the development of a strong character and position in the exterior world, it may help her to study the results of our recent Western experience therein, and particularly the experience of Western women.

Some of us have been sorry to see that in the so-called "progressive" adoption of Western habits among Indian people, a good many of the weaker and less worthy customs of our society have crept in such as drinking, smoking, high card play and extravagant dressing on the ground that these are the "correct" or "smart" things to do.

May I say, speaking for my own country of America, that so far from considering drinking the correct thing to do, as a nation we have passed a law prohibiting the sale of liquor throughout our continent; and while there remain a few thousands out of our hundred million people who still think it clever to hoodwink the authorities (and who also, I am sorry to say, drink to excess when they are outside their own country), the great bulwark of our people regard this habit as degrading as the Indian people have ever regarded it and for an American lady to offer liquor to the young men of her family and acquaintance would be and always has been considered by the great mass of our nation, as reprehensible as it is considered for an Indian lady to do so.

Unfortunately, the people who represent one nation to another, are usually a handful of exotics—the moneyed who can travel, and who really most woefully misrepresent their country at large. Again, many of us when we have the opportunity of going ourselves to other lands, fall into the mistake of judging the character of a whole nation by the most *conspicuous* (not by any means however the most numerous) of its citizens, whom we see in public places—in the streets, the restaurants, the theatres or clubs.

But the Parisian boulevardier is not the French nation; the New York doll whom the foreigner beholds constantly shopping, is not American womanhood; the Bond Street or Piccadilly exquisite, dawdling along in his spats and monocle, is certainly not the man who makes the British Empire—any more than certain Indians, with their jewels and magnificent excesses, make or represent the real India. If we are to exchange our best, rather than our merely superficial qualities as nations, we must look beyond the handful of superficials among every nation, on whom our attention has hitherto been focussed.

It is difficult for the foreigner to get at the really best people of another country, for they are generally at home, hard at work. For instance, in America, the best women, the hundreds of thousands, as contrasted with the few score you see running about the shops and pleasure places—are in their homes, taking care of their families; or in their offices, taking care of the business and government of the nation. While the war brought us our crop of profiteer-millionaires and new-rich, and while there will probably always be this small set of people hectically groping after happiness through a variety of entertainments, sensations, and *things*, I am glad to say that in America the once glittering title of "society woman" is now rather *demode*—a past fashion. Our women with great fortunes, as well as their less opulent sisters, are now busying themselves with so many and such strenuous public duties, that they have little time or energy left for social frittering. Little desire, also; the new work for community and country (undertaken at first, perhaps, for the war) has become so absorbing and many-sided in its interests, as literally to re-make the society woman of the olden time.

"Bridge? Sorry, my dear, I've a committee meeting, we...'re rebuilding those tenements in the slum district." "No, I can't come to luncheon: that's just the hour I meet my factory girls—giving them half hour talks on citizenship, you know. I really can't undertake any social engagements till after working hours".

That's the sort of talk you hear nowadays, from Madam Millions as well as the woman who earns her own living. Women in America are busy about the business of their world—they know now that it *is* their world, and that they are responsible for it, not just for the tiny corner within their own four walls. You may still read of the lavish parties of the new Mrs. So and So, in blatant headlines on the front page of the newspaper, but the doings of the really great lady you will find in an inconspicuous little notice tucked away somewhere, that "Mrs X left last night for Washington, to consult with Secretary Y" or "that Miss Z. has sailed for Europe to attend such and such an International Conference."

If Indian ladies want to copy our Western "women of the world" I wish they would copy the spirit of one who arrived at our war camp in France, after two days and nights of travel without sleep, and having walked the last ten miles—with no food since the night before: she sat down for a minute on the steps of a hut, poured a bucket of water over her muddy boots, tidied her hair, and said "Now! Take me to the Colonel, and let's get to work!"

That woman could write her cheque for millions of dollars; probably she had never before in her life slept away from her maid and all the luxuries of petted plutocracy. Yet here she was, for three years knocking about France in troop trains, freight trains, army

trucks, carts, travelling any how, eating anything, oblivious of all save her business of organising recreation huts for "our boys" of the American Army. And since the war? I hear that she is now in the west of America, riding from camp to camp among the immigrant laborers, as a sort of itinerant teacher.

Work! That's the slogan of the well-born and well-educated woman of these days: the noble obligations of a noble heritage. And surely no women of the world have a nobler inheritance than the women of India. They have been the last of all to come out of the loved seclusion of their private homes (we have many girl students in our colleges from China and Japan, but hardly one from India); but now that the needs of the Motherland are calling for the help of all her daughters as well as her sons, it is inspiring to see how the women of India are responding. At the International Woman Suffrage Alliance Convention that I attended last summer at Geneva, no group among the thirty nations there represented had such a warmly enthusiastic reception as the twelve Indian women. We all knew how much it meant for them to be there, and it seemed as though with the coming out into the world of the Indian women, our international family circle was complete.

Now, much as women are needed in the world it is not all a bed of roses and high idealism for women "out in the world". You Indian ladies who are just starting therein may like to take a leaf out of the book of our half century of experience. For we have found both the good and the bad as in every new venture in life; and we have come to certain conclusions, that may save you in advance a good deal of time and bother.

American women have been "out in the world"—of business, professional and public life—for about fifty years. My own aunt was among the first who was forced by economic conditions to venture forth; and I have heard her tell how she used to steal out at night to dispose of the sewing by which she supported herself and her sisters—because if the people in whose house they were living had known of it, they would all have been turned out into the street. Such was the disgrace in those days, for a woman to do anything "outside the home".

To-day we have seventeen million American women in industry. Twenty-six million women are now entitled to vote. There are women lawyers, women doctors, women preachers, women brokers, women architects; we have women mayors running our cities, women juries, women members of Congress, women directors of huge business corporations. The Assistant Attorney-General in the Cabinet of the President of the United States is a woman, and it is by no means inconceivable that a woman may before long fill the Office of the Presidency itself.

This being the brilliant record of outward achievement. American women may be pardoned for a feeling of pride in it. They have fought hard, have faced ridicule and contempt, and all sorts of insults and annoyances, on their upward climb to equal recognition with men. Many thousands of them faced the battleline itself, along with their brothers in the recent war; when they voluntarily left their homes to work at the front with the great relief organisations. Women of the west have proved beyond all shadow of a doubt their ability to serve and achieve, co-extensively with men.

Education cannot be supremely good for one half of the race, and supremely bad for the other half. Education either is, or is not, good for all. Similarly with freedom and particularly the freedom that depends on the hand that holds the purse strings. It is better to know than not to know. It is better to have money to move freely, than to be a prisoner, and unable to move because one has no money.

These are plain generalities, which many hundreds of thousands of women the world over have proved for themselves. And I have never heard one that had so proved them, regret her position, or desire to go back to the old dependent ways. The fact that the great good obtained by education and freedom *for both men and women*, is attended by certain corresponding evils, does not argue that we should fearfully shut the door upon these general benefits to humankind.

It is said that modern women are frequently nervous and unhappy. Granted that some may be. What then about modern men? Are they so contented and serene? I assure you that in Occidental countries it is hard nowadays to find a man who can sustain a ten minutes conversation, without tapping his pencil against the chair, or his foot against the table, or his finger nail against a bit of paper jiggling, jerking, fiddling about with something extraneous every moment: the average business man is far more a "bundle of nerves" than the average business woman, while his mental and spiritual poise is usually inferior to hers.

The evils of modern life go deeper than the question of sex, or the place of either sex in a larger or smaller circle of activity. The size of the circle, the scale on which we work, doesn't make our difficulties. It is our misconceptions that we take with us into any circle, that are responsible for our subsequent pain and suffering—sufferings naturally greater and more complex, according to the magnitude and complexity of the world wherein we function.

Thinking women of the West have "boiled it all down" to the following general conclusions:

That while economic and political independence and achievement are right and proper for women as for men, these of themselves do not ensure personal happiness or national well-being. That, on the contrary, while we strongly feel that it has been right—nay, inevitable for women to come out and share in the privileges and responsibilities of the world, the practical results so far have been to increase the problems and anxieties of such women almost faster than their opportunities. That women find the world

of affairs interesting, stimulating, often a field for fine service; but that the struggle and confusion and general turmoil of that world "take it out of them" to such an extent that life is hardly worth the colossal effort to live it.

They believe, however, that many men share this feeling, and that the real problem *for both women and men* is not the withdrawal of either from that general world-life where both are needed; but the *simplification of life*, by common agreement and common reorganisation, on the part of both sexes.

Swami Vivekananda said that as far as he could see, "progress" in this world had meant simply the multiplication of desires. And indeed the great pressure of modern life on the modern man and woman, comes because of this terrific strain to meet and provide for the enormous set of wants that we have fallen heir to, through our so-called "civilisation".

Well, what are you going to do? Shall we all close our offices and retire to the forest, or the farm, where we till our own ground and draw our own water, and lead the "simple life" according to the rule of primitive woman or man?

This is not possible. Try to do it—as I have. Every other woman and man in that busy, seething, seeking, heart-aching world that you have left, will call to you. Every rock and tree and quiet pond will vibrate with the cry of those thousands of people who are also wanting their quiet, their freedom—the cry of a weary, rebellious, bewildered world, *your* world, of whom you have become so much a part that you canot have your freedom except by going back and working for the freedom of all.

How shall we work, then? By using the very power and influence our years of material achievement have brought us women—business power, political power, the power of wide personal association, personal prestige; not throwing away or discounting these valuable fruits of busy years, but using them to the limit of usefulness, in bringing about a better state of affairs.

This is the ultimate conclusion that the most intelligent of our women have reached, that the real, underlying reason why we have been called to leave our homes and to travel with men the hard road of experience in the big world of practical affairs, is that we may out of our practical knowledge thus gained, help to make that world better. You can't reform politics till you know something about politics from the inside. You can't put your hand on the crying evils of business corporations, trusts, etc., unless you have actually been in business, and known its complexities at first hand.

Men in the West can no longer say to us, "You know nothing about these things" in answer to our urgent suggestions of reform. We know as much about the practical world as they do, and we know further that weare not at all as satisfied with conditions as they are, and that we intend to change them if we possibly can. When the Federal Amendment for Woman Suffrage was up for its last fight in the State of Tennessee last September, every vicious trust and set of "special interests" in the country sent its private representatives to fight the women's coming into power. It is said that never in the history of the nation was there such a massing, or unmasking, of the wicked powers behind Government—the powers that really govern.

Why? Because they knew that if the women "got in", the doom of illegal government and illegal private privilege was sealed. Everywhere in our country where women have shared in the Government (as they have done in some States for a good many years), men will tell you that there is good Government, because "the women will not stand anything else". And our compatriots of the "special interests" who came to Tennessee to best us—and were gloriously beaten themselves, actually aided us illimitably, by showing us then and there in their own viciousness the enormity of the national house-cleaning that women must perform.

So I say that we women of the West now see what was the ultimate reason of our being forced out of our homes in the first place: not just that we might win economic and political freedom for ourselves—that was only a stepping-stone; but that we might intelligently and powerfully assist at the freeing of the whole world to a better understanding of life, and a better practical world organisation.

Thus viewed, all the hardships and harassing trials of the period of transition melt away into insignificance. It is curious how tension disappears the moment you remove your problems from the personal sphere. While we suffer troubles and perplexities simply as a part of our tight little personal life, they seem overwhelming, unbearable; but the minute we relate them to the national or universal life—see that they have a place and a meaning in the unfoldment of that wider life—we get a perspective, and a relief through conscious unity with the rest of our world, that almost dissolves our own burdens entirely.

Suppose we *have* a marriage problem, nervous troubles, worries and strain of various and complex sorts: have we not also more intelligence, better co-operation, more earnest and sincere determination on the part of both women and men, to meet these difficulties, than ever in the history of the world before? Don't be misled by anyone who tells you that Western women are worse off since their emancipation, and uses that argument to keep you women of the East shut up within your own four walls and "safe" home atmosphere.

You are never safe as long as there is danger anywhere... as long as there are other women anywhere suffering the things from which you are being "shielded". There is no such thing as shielding—personal privilege

of shelter either—for any one of us in this world. The long arm of Fate will reach over the highest wall of supposed protection, and snatch us forth into the world that is nothing but one series of dangers and trials after another.

It has seized western women, it will seize you. The best thing is to go voluntarily, and take your place beside your brother man, on the hazardous high road of national and universal activity. If you can learn from us who have gone a little before you, very well. If, on the other hand, all that you see from our experience is difficulty and hardship, nevertheless you will have to follow in our foot-steps. You cannot be hemmed in. Men cannot say "You Indian women shall walk here, but not there, in your coming out into the world". When you go forth, you will walk freely—sometimes taking a wrong turning, but finding your way back again: free, *and alone.*

That is the destiny of every human soul—woman's soul and man's: to learn to go alone, and free. We cannot hobble into freedom, clutching to the arm of our husband or brother or son. We must walk with head held high, and hands outstretched, ourselves to help our sisters, our country, our world. If the way leads, as it has led for us women of the West, through the bewildering turmoil of material affairs, still we know there is the same high final meaning to our pilgrimage: that through the necessary stages of personal effort, personal achievement, personal disillusion perhaps, we shall come in the end to victory, in the surrender of all our garnered gifts upon the altar of the Universal Life. And this not theoretically, as a mere beautiful idea, pondered on comfortably within an exquisite individual home, but a practical experience, actually and actively lived out, in the dusty, toiling, sweating, totally unexquisite but wonderful world that is the home of the whole human family.

So our message to you, even from our difficult place in that world to-day, is "Come on in!" I assure you, you need not leave motherhood or womanhood behind. No more inspiring picture of motherhood have I ever seen than the woman who sits in her modern office, with her hand on bells and wires that can set hundreds of people and agencies to working; her brow knit, before her the picture of thousands of starving children, or of persecuted women, or degraded imprisoned men and boys, thinking, planning, concentrating her whole being on "How can I best help those people?"

Your poet Tagore says that "God has sent woman to love the world". If that is so, she must know the world—all of it, through and through. And her love must be given not to a select handful, chosen from among her immediate circle of relatives and friends; but to every human creature in this universe—to whom the modern woman has come to feel her inalienable relationship, and her all-embracing devotion as a friend.

THE WOMEN OF THE FUTURE

We have a dim idea about the women of the future, about true sisters and loving mothers, Gargis in intellect, Sitas in purity, Savitris in fidelity.

In the hearts of these women will be deeply embedded the larger ideals of womanhood, among which rank love universal, unselfishness, and self-consecration.

No maternity will bind them down to the heavier responsibilities of a dutiful woman until the apt age has dawned, when they can realise to the fullest extent the manner of bearing strong sons and daughters, without endangering themselves. Their study of Physiology and Hygiene will be such that they will learn to lead healthy and long, useful lives. Their knowledge of the liberal sciences will kill their tendency of clinging to old superstitions, which now so unhappily prevails. Their education will teach them to bring up their children from the cradle in an atmosphere of self-sacrifice, patriotism, and warm love, which will create in the citizens of the future an appreciation of all that is beautiful, pure, and good, and a hatred of all that is vilely wicked, mean or selfish.

An inspired love of knowledge will rouse the Divine spark in them, when in turn their spiritual strength will flower in Beauty, which will transmute a woman-hoodwinking society into one which will welcome them with equality, and place our sisters on Freedom's altar, where they shall learn to regard all men other than their husbands as their brothers.

This equal footing of men and women in a Society in which the highest truths will be intensely practical will draw the women of the East and the West into one common sisterhood, and this will make way for a world peace and a common Brotherhood of Humanity.

From the Unreal of the Present we will go to the Real of the Future, from the Death of To-day to the Immortality of Tomorrow, towards the Life and Light of the Ideal Woman.

Of the woman of today the poet sings:—

"O woman, you are not merely the handwork of God, but also of men; these are ever endowing you with beauty from their hearts.

"Poets are weaving for you a web with threads of golden imagery; painters are giving your form ever new immortality.

"The sea gives its pearls, the mines their gold, the summer gardens their flowers, to deck you, to cover you, to make you more precious.

"The desire of men's hearts has shed its glory over your youth.

"You are one half woman and one half dream."

What then will he not sing of the Women of the Future?

R. MUNDKUR.

WOMEN THE WORLD OVER

Japan

Although Japan is generally regarded as the one of most backward of all the big Powers of the world in the granting of social and political privileges to women, the congregation of the Fujimicho Church of Christ leads all congregations of Presbyterian churches in the world in the recognition of the feminine sex in one respect. This remarkable step forward was taken last week when eight women were chosen as Elders of the Church—the first time that any women have held that honor in a Presbyterian church.

Three villages of Higashi Uwa-gun in Ehime-ken can boast the first female fire brigades in Japan. The new brigades are made up of 400 women from three towns and are to work in conjunction with the regular fire-fighting forces.

A movement has been started by the women of Tokyo to aid the cause of international peace. 350 Japanese women, a number of foreigners and several Japanese leaders, among them Baron Sakatani and Viscount Shibusawa, organised the Japan Women's Association for the Promotion of International Friendship.

China

The original constitution of the Canton Government failed to define the qualifications of voters as to sex—an omission that the progressive Cantonese women were quick to recognize, and were proceeding to avail themselves not only of the franchise but the plums of office as well when masculine authority intervened. An amendment was introduced to rectify the omission, and it was this amendment that brought down upon the heads of the unlucky legislators a storm of indignation that expressed itself in the following remonstrance:

"Article 2 of the Constitution states that sovereignty of the Republic of China originates to the whole body of the citizens. Chinese women are citizens of the Republic and are therefore entitled to the enjoyment of the rights as mentioned in Article 5 of the Constitution. Nor do the regulations for the self-government of Hsien districts and the regulations for the election of magistrates specify that only men are eligible for holding public office and participation in the election. Well and good. But we have recently heard that the Assembly has modified these regulations in such a way that we women have been deprived of our right to vote and hold public office. In this you have violated the Constitution and you are thus no better than the unlawful Government in North China. Within this lawful territory no unlawful act can be tolerated. Therefore we command you to do away with amendments."

On the day the amendment was submitted to the Provincial Assembly the galleries were crowded with suffrage adherents, while it was evident that strong feeling prevailed between the 70 members on the floor but it was not until in the ensuing debate the chief point of objection raised was shown to be physical unfitness that the climax was reached. At this juncture the women rushed to the floor and proceeded to so demonstrate their muscular prowess and skill that the legislators appealed to the Civil Governor for soldier protection, the suffragists at the same time sending S. O. S. calls to the girls' schools for reinforcements. To add to the chagrin of the Assembly Members, the Governor (who was in sympathy with the women), instead of sending aid sent the cryptic message: "Be manly and face the inevitable." This injunction was not followed; the Members fled, leaving the hall in possession of the suffragists, one of whom preempted the Speaker's chair, called the meeting to order, and the feminine Assembly proceeded with the business of discussing punishment for the offenders.

Yet despite this victory, subsequent mass meetings and parades wherein banners were flown and leaflets distributed, saying, "We are determined to get what is ours," the qualifying amendment was on April passed, to the bitter disappointment of several thousand Chinese women, who, nevertheless, declare themselves undaunted in their determination to acquire that which has taken many years on the part of their sisters across the sea.

England

There has been an influential gathering in London under Viscountess Rhondda to start the new campaign for women's rights. You might have thought that women had got all they want, but this is not so. The initial spade work has been done, but the fruits have to be reaped. This is what is now called "the Six Point Campaign," and you will hear a good deal of it.

1. Creation of State scheme of widows' pensions.
2. Introduction of legislation to put right the position of the unmarried mother and her child. (Present legislation is years behind public opinion.)
3. Equal guardianship of children for married parents.
4. Strengthening of the law with regard to child assault cases.
5. Equal pay for men and women teachers.
6. Equal opportunities for men and women in the Civil Service.

There is now a very vigorous campaign to reduce the voting age limit of women to the same as that of men—21. There is not the slightest doubt that sooner

or later it will be successful and probably before the next General Election.

WE congratulate MISS K. SNELL, of Girton College, Cambridge, on the distinguished position she has secured for herself in the Law Examinations. As the Law Tripos is the only one in Cambridge which now brings out a Class List in the order of merit—the others having adopted the system of awarding merit by classes, as is habitual in Oxford—MISS SNELL appears absolutely as the first candidate, being placed by the examiners over the head of Mr. A. T. HARRIS, who comes from the University of Wales, Aberystwyth. MISS SNELL is a Girton girl, who was educated at the Effingham House School, Bexhill, and the only woman who has won a similar honor in the past is Miss P. G. FAWCETT, who some time ago was placed above the Senior Wrangler, amid the universal plaudits of her contemporaries.

Belgium

There has been a success and a failure in Belgium. The resolution to give women universal suffrage has not been passed by the Legislative Council and failed by a very small majority. The work of the Municipal vote, however, has been conceded and the women voted at the election a few weeks ago. Queen Elizabeth of Belgium voted in Brussels. She took her place in the queue at the polling office and was of course offered the first place. She refused however to vote out of her turn. In due course the Chairman called out "Elizabeth de Belgique" and Her Majesty voted.

Canada

Vancouver can claim the distinction of having the first Woman Cabinet Minister. Mrs. Mary Smith has just now been made a Cabinet Minister for the Legislative Assembly. She has been a member of Parliament for some time. In December 1920, she was elected by the largest majority of votes ever given to a candidate in the Canadian history. Immediately following this a local Cabinet nominated her to the position of a Speaker in British Columbia House of Parliament. Mrs. Smith has three grown up children and is also a grandmother.

Spain

A large deputation of Spanish women waited upon the Members of Parliament last week to demand complete equality of political and civil rights and various reforms with regard to the employment for women and legal rights regarding children. A great petition was also presented signed by thousands of women of all classes.

Turkey

Mme. Khalide Edib Khanum, a member of a family of Turkish intellectuals who has graduated with distinction at the Robert College for girls at Constantinople, has been appointed Minister of Education in the Government of the Grand National Assembly of Turkey. Mme. Khanum has contributed to *Le Temps*, and many prominent French, English, and American newspapers on Far Eastern problems. She played a large part in bringing about the Turkish Revolution of 1908.

Brazil

The first reading of a Bill for the enfranchisement of women has been approved by the Brazilian Senate.

Austria

Austrian women are now permitted to quality as lawyers and as judges. Dr. Marianne Beth, of Vienna who was recently over in this country, is the first Austrian woman, Doctor of Law. She has also obtained permission to enter at the Law Courts which opens the door to the judicial Bench, and is, therefore, a still more important step forward.

America

The University of Wyoming, the first State in America to obtain equal suffrage, and the University of Iowa, Mrs. Chapman Catt's native State, are to confer honorary degrees of Doctor of Laws upon this distinguished American woman suffragist, who was chiefly instrumental in obtaining the ratification of the Woman Suffrage Amendment in the United States last year.

A PROPHECY

(From the "Ode to Truth")

......Oh! then to Thy great plan
Shall rise the perfect Man,
Lord of himself, and Lord of nature's might;
And Woman, strong and sage,
No clinging appanage,
But free of life's whole realm in
her own spirit's right;
God-statured both, and angel-graced;
New earth's new Janus, not man
double-faced,
But Man and Woman, free and whole,
To search clear-eyed the widening
circle of the Soul!

JAMES H. COUSINS.

TAMIL

சொத்து விஷயமாக இந்து ஸ்திரீகளின் உரிமை

by

Kamala Bai

இந்து ஸ்திரீக்கு சொத்துக்குரிய பாத்தியதை!! அந்தோ! கலிகாலத்தின் அநேக கொடுமைகளில் இதுவுமொன்றோ! என்றுதான் இதை வாசிப்பவர்கள் அநேகமாய் நினைக்கக்கூடும். ஏனெனில் கலியாணகாலம் வரையில் தந்தையின் ஆசிரயத்திலும் கலியாணமான பிறகு பர்த்தாவின் ஆசிரயத்திலும் பிறகு பிள்ளையின் ஆசிரயத்திலும் இருக்கவேண்டுமென்று இந்து ஸ்திரீக்கு சாஸ்திர முறைப்படி கடமை யேற்பட்டிருக்க இவளுக்கு சுதந்திரமான ஆஸ்தி என்னத்திற்கென்றும், அப்படி அவர்கள் கைவிடும் காலத்தில் இவளுக்கு ஜீவனத்திற்குரிய "ஜீவனாம்சம்" என்னும் சிறுபாகத்தை இவள் பெறும்படியான ஏற்பாடு நம் தர்ம சாஸ்திரத்திலேயே ஏற்பட்டிருப்பதனால் தற்காலத்தில் இதைபற்றி யோசிப்பது அநாவசியமென்றும், இந்து தர்ம சாஸ்திர முறைப்படி இந்து ஸ்திரீக்கு, "மஞ்சட்காணி" அல்லது "ஸ்திரீதனம்" என்னும் தகப்பன் ஆஸ்தியை தவிர வேறு எதிலும் பாத்தியதை இல்லை. ஆகையால் இதைப்பற்றி இப்பொழுது வாதாடுவது வீண் என்றும் அநேகர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். மற்றும் இவ்விஷயம் தரும சாஸ்திர சம்பந்தமாகவும் ஜனசமூக ஆசாரத்தைப்பொறுத்ததாகவுமிருப்பதினால் கவர்ன்மென்டார், இந்து புருஷர் சம்மதமின்றி ஒன்றும் செய்யமுடியாதென்றும் சிலர் அபிப்பிராயம். வேறு சிலர் சொல்வதாவது "காலத்திற்கேற்றபடி ஏதாவது ஸ்திரீகளுக்கு ஏற்பாடு ஆகத்தான்வேண்டும்" என்பதேயாம். கன்னிகையின் கலியாணகாலம் 8 வயதாக இருந்தது கொஞ்சங்கொஞ்சமாக அதிகரித்து 16 வயதிற்கு வந்துவிட்டது. மறுபடியும் 8 வயதுக்கலியாணம் ஏற்படுவது கஷ்டம், வளரும் பெண்ணின் க்ஷேமலாபத்தை தகப்பன் கவனிக்கவேண்டியபடியால் அவளை கலியாணம் செய்து கொடுப்பது ஒன்றைப்பற்றியே கவலை கொள்கிறான். இந்நிலைமையில் சரியான "வரன்" எப்படியாவது தன் பெண்ணிற்கு கிடைக்கவேண்டுமென்று, அநேகவிதமான பிரயத்தினங்களை அவன் செய்யும் சமயம் பார்த்து பண ஆசை காட்டுபவர்கள் அநேகர். இவர்கள் இவ்விதம் செய்யக் காரணம், இந்து மதத்தில் பெண்களை விவாகமின்றி வைத்தல் கூடாது என்று வற்புறுத்தியிருக்கிறதென்ற சாதாரண ஜனக் கொள்கையேயாம். இவ்வித கொள்கையேற்பட என்ன காரணமோ, தெரியவில்லை. ஏனெனில், ஆதியில் ஆஜன்மபரியந்தம் கன்னிகைகளாகவே காலங்கழித்தவர்கள் ஜனகமஹாராஜா காலத்தில் இருந்ததாக ஆராய்ந்தறியலாம். நிற்க,

சாத்ர்ரணஜனக் கொள்கைப்படி விவாஹம் மத சம்பந்தமானதென்று ஏற்பட்டதினால் தன் பெண்ணிற்கு தன் வாழ்நாளிலேயே நல்ல கதி கிடைக்க விரும்பும் பெற்றோர்கள் எப்பாடுபட்டாவது தம் கருத்துப்படி நல்ல வரனை தேடிக் கொடுக்கிறார்கள். ஐயோ பாவம்! ஆனால் ஒன்றுண்டு. பணத்தாசையால் கலியாணம் செய்துகொண்டவரும்; பணமதத்தால் செய்துகொண்டவரும்; கொஞ்ச காலத்திற்குள், பெண்ணின் பெற்றோருக்கு "நல்ல புத்தி மதி" கற்பித்துவிடுகிறார்கள். அவர்களும் அஞ்ஞானம் நீங்கியவர்களாய், "ஐயோ" இவ்வளவு சீர் செலவு செய்து முடித்த கலியாணத்தின் பலன் இதுதானா? இச்செலவின் பணம் அவளுக்கே கொடுத்திருந்தாலும், அவள் வாழ்நாள் மானக்குறைவின்றி கழிந்திருக்குமே என்று பச்சாத்தாபமடைகிறார்களென்பதில், என்னுடன் அநேக பெற்றோர்கள் ஒத்துரைப்பார்கள். தன் பிதிரார்ச்சித சொத்திலிருந்து பெண் கலியாணத்தின் பொருட்டு வேடிக்கை ஆடம்பரங்களுக்காகவும், சீர் முதலியவைகளுக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காக செலவழிக்கத் தயாராயிருக்கும் தகப்பன் தன் பெண்ணின் ஆஸ்தி யென்று வாயினாற் சொல்லக்கூட துணியமாட்டான். அவ்விதமே ஏழைத்தகப்பன் எப்படியாவது கடன் வாங்கி கலியாணம் செய்கின்றவன் தன் பெண்ணைப்பள்ளிக்கூடத்திற்கனுப்பவாவது, அல்லது வேறு வேலைகளில் பயிற்றுவிக்கவாவது, கடன் வாங்கத்துணியான்.

இது பெண்களின் கன்னிப்பருவத்தில் அடையும் துர்த்தசை. விவாஹமான பிறகு, பெண்ணுக்கு நல்வசத்தால் சரியான துணைவன் இருந்தால்தான் ஒன்றும் பேசக்காரணமில்லை, ஆனால் இது ஆயிரத்தில் ஒன்றாகத்தான் சொல்லலாம். அல்லது பணசங்கதி வருமளவில் சரியான துணைவனாயிருந்து பிறகு எதிரிடையான கணவர்களுமநேகர். அப்படி சரியான துணைவர்களகப்படாதபக்ஷத்தில் அப்பெண்ணின் கஷ்டத்தை சொல்லவேண்டுவதேயில்லை. அத்தகைய கணவன் காரணமின்றி அவளை பெற்றோரகம் அனுப்பினாலும் அனுப்புவான். அல்லது வீட்டிலேயே வைத்துக் கொண்டு, அநேகவித துன்பங்களுக்கும் ஆளாக்குவான்; அவளிருக்கும்போதே இரண்டாம் தாரத்தையும் விவாகஞ் செய்துகொள்வான். (இது அநேகமாய் வடதேசங்களில் விசேஷமாய் நடந்துவருகிறது) அதிக வாதாடினால் சிறு தொகையான ஜீவனாம்சத்தை கொடுத்து துரத்திவிடுவான். இவ்வளவிற்கும் இவனுக்கு அதிகாரமுண்டு. ஆனால் இவன் ஊரறிய விபசாரியாயிருந்தாலும், குடிகாரனாயிருந்தாலும், துஷ்டனாயிருந்தாலும், நாஸ்திகனாகவிருந்தாலும், பணமிரைப்பவனாகவிருந்தாலும், இவனிடமுள்ள ஆத்மதத்துவத்தையே, இவன் மனைவி பார்த்தால்தான் ஆனந்தமடையலாம். இவனை எவ்விதமான பந்தத்திலும் வைத்து சீர்திருத்த சக்தியற்றிருக்கிறாள். ஆனால் தத்துவஞானமில்லாமல் அன்பால் சீர்திருத்த முடியாதோவென்றால், காந்தத்திற்கு இரும்பைமட்டும் இழுக்கும் சக்தியுண்டேயொழிய மரத்தையிழுக்கும் சக்தியில்லை. அதுபோல, அன்பிற்கும் உட்படும் சுபாவங்கள் சிற்சிலவே. ஆகையினால், பணத்திற்காகவும், "சீர்" ஆசையினாலும் நடைபெறும் விவாகங்களில் இனிய சுபாவம் அருமையாகவே காணப்படும்.

"தர்மத்திலும்," "அர்த்தத்திலும்," "காமத்திலும்," அக்நி, பிதிர்கள், பஞ்சமஹாபூதங்கள் இவை சாக்ஷிகளாக யாரை இன்னுயிர்த்தோழியாககைபிடித்தானோ அவளை அந்தரத்தில் நிறுத்துவதில் அவனுக்கு கொஞ்சமேனும் கூச்சமுண்டாவதில்லை. இக்காலத்தில் தருமத்தின் நிலையும் இந்து ஸ்திரீகளின் நிலைமை யடைந்திருக்கிறது. "தர்மத்தில் பங்காளி" என்று கலியாணத்தில் சொல்லும்போது, "நீ எனக்கு எந்த தரும மார்க்கத்தின் பங்காளி ஆகிறாய்?" என்று கேட்கும்படியான நிலைமை ஸ்திரீகளுக்கு—பெண்களுக்கு இருந்தால் இக்காலத்தில் அது ஒரு வேடிக்கையாகவிருக்கும்; அதாவது தாம் எக்கொள்கையை அநுசரிக்கிறோம், எந்த மதத்தை தாம் பாவிக்கிறோம், தாம் பாவிக்கும் மதத்தின் பங்காளியாக தாம் இம்மனைவியிடத்தில் கூறுகிறோமா? என்பதை இக்காலத்தில் விவாஹங்களில் கணவர்கள் நன்றாய் ஆலோசித்திருப்பார்களென்று நான் நம்பவில்லை. முன்காலத்தில் சிறுவயதில் கலியாணம் நடந்துகொண்டிருந்தாலும், இக்காலத்திய மதக் குழப்பங்கள் அதிகமாயில்லை. வேதங்களை பிரமாணமாக வைத்துக்கொள்பவர் இந்துக்களென்றும், தர்மம் என்ற வார்த்தைக்கு "இந்து தர்மம்" என்றும் ஏற்பட்டுவிட்டதனால், வதூவரர்கள் அறியாச் சிறுவர் சிறுமிகளாயிருந்த போதிலும், தான் சொன்ன சொல்லுக்கும், நடக்கும் நட

வடிக்கைக்கும் விரோதமுண்டாகவில்லை. ஆனால் தற்காலத்தில் வேதங்களில் அவநம்பிக்கை யுண்டானவனும், தரும சிந்தையற்றவனும் இவ்விதங்கூறுவது தகுமோ? இதில் மனைவி எப்படி பங்காளியாவாளோ தெரியவில்லை.

அப்படியே, அர்த்தத்திலும் அதாவது பணங்காசு முதலிய விஷயங்களிலும் அவள் எப்படி பங்காளி யென்பதை, "ஜீவனாம்சம்" என்னும் பதத்தால் தெரிந்துகொள்ளலாம். அதாவது (ஜீவனத்திற்கு) உயிர் தரிக்க எவ்வளவு தொகை வேண்டுமோ அவ்வளவுமட்டும் அவளுக்கு பாத்தியதையாம்; மற்றபடி அவளுக்கு புருஷன் சொத்தில் ஒன்றுமே பாத்தியமில்லையாம். இதை நான் எழுதும்போது, இந்து ஸ்திரீயானவள் தன்புருஷன் வீட்டில் தன் சுயராஜரீகத்தை நடத்திக்கொண்டும், தானதர்மங்களுக்குத் தானே அதிகாரியாய் புருஷனுக்கு மேலாகவே செலவு செய்துகொண்டும், ஆயிரக்கணக்கான ஸ்திரீகளிருக்கிறார்களென்றதை நான் மறந்துவிடவில்லை, ஆனால் நான் சொல்ல துணிவது என்னவென்றால், ஸ்திரீகள் தம் உரிமைகளை யடைவதற்கு புருஷர்களும் உதவவேண்டியது நியாயமாயிருக்க, அநேக ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் புருஷர்கள் மனமிரங்கித் தயவாகவேனும் ஸ்வாதந்திரியம் கொடுப்பதில்லை. ஆகையால் ஸ்திரீகள் தமது சுக சௌகரியங்களை பெறவேணு மென்பது அவர்களுடைய பிறப்புரிமை. புருஷர்கள் இதற்கு அநுகூலமாயிருக்க வேண்டுவது அவர்கள் கடமை. இங்கு நியாயமான கடமையை வற்புறுத்துகிறேனேயொழிய, தயவான உதவியை வேண்டுகிறேனல்லன்.

மூன்றாவது இதைப்பற்றி நான் எழுதப்புகுவது அநாவசியம். இம்மாதிரி மூன்று வாக்குத்தத்தங்களில் "தரும பத்தினி" எந்நிலையிலிருக்கிறாள் என்பதை ஊகித்து உணரவும்.

இதுவரை ஸ்திரீயானவள், கன்னிகையாகவும், மனைவியாகவும் இருக்கையில் படும் கஷ்ட நிலைமைகளைப்பற்றி ஆலோசித்தோம். மூன்றாவது, அவள் மாதாவான பிறகு அவள் நிலைமையைப்பற்றி யோசிப்போம், "ந மாது: பரம்தைவதம்" என்பார்களல்லவா? இந்த தைவபதமடைந்த மாதாக்களின் தற்கால கதியை வர்ணிப்பேனேயாகில் அநேக புத்திரர்களின் தூஷணைக்கு நான் ஆளாவேன். இதற்கு புத்திரர்களே காரணமென்று சொல்லக்கூடியதல்ல. காலவிபரீதமும், தற்காலப்படிப்பின் தோஷமும், பெற்றோர் தாமேயும் இந்நிலைக்குக்காரணங்கள். காலத்திற்கேற்றபடி பிள்ளையை படிக்கவைத்து பரீக்ஷையில் தேர்ந்தபின் விவாகம் முடிப்பதனால், வீட்டுக்கு வரும் பெண் முன்காலத்திற்போல் சிறியவளாயிராமல் அறிந்தும் அறியாதவளுமாக வீட்டுக்கு வருதவனால், அநேகவிதமான இடையூறுகளுண்டாவதும், இன்னும் அநேகவித காரணங்களால் மறுபடியும் ஸ்திரீயானவள் புத்திரன் தயாதாக்ஷிண்யத்தால்தான் பிழைக்கலாம். உயிர் தரிக்கவேண்டியதற்குமட்டும் அவசியமானதை வாங்கிக்கொண்டு பிழைப்பதுதான், தாய் இந்த குடும்பத்திற்காக பட்ட கஷ்டத்தின் பலன்!!! இதை இவ்வளவு விவரித்து எழுதுங்காரணமாவது சொத்தின் ஆசைப்பட்டல்ல. ஆனால் தற்காலத்தில் இந்து ஸ்திரீயின் நிலைமை எப்படி இருக்கிறதென்றும், ஸ்திரீ நல்ல நிலைமையிலிருந்தால் தேசம் நன்மையடையுமென்றும், இப்படி நல்ல நிலைமையிலிருக்கும் பொருட்டு தற்காலத்தில் ஸ்திரீகளுக்கு அநேகவிதமான சுதந்திரங்களை கொடுக்க நம் ஜனங்கள் தயாராகிவரும் இச்சமயத்தில் நமது குறைகளை நாம் எடுத்துச்சொல்வோமாகில் அது வீணாகாதென்றும் நம்பி 1920 வருஷம் டிசம்பர் மாதம் 28-ம் தேதி. சென்னை செனெட் ஹௌஸில் ஸ்ரீமதி ரங்கநாயகியம்மாள் அக்ராசனத்தின்கீழ் நடந்த ஸ்திரீகளின் கான்பரன்ஸில், ஸ்திரீகளைப் பொருந்திய சில தீர்மானங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. அவைகளில் 10-வது தீர்மானமாவது "இந்து ஸ்திரீகளின் சொத்திற்குரிய பாத்தியதை" யென்று ஒரு தீர்மானமிருந்தது. கான்பரன்ஸில் இதற்கு நேரமில்லாததனால் இந்த தீர்மானத்தை சபையில் எடுத்துப் பேசவில்லை. என்றாலும் அதைப்பற்றி பொது ஜனசம்மதம் எப்படியிருக்குமோ? அதை அறிய ஆவலாயிருப்பதினாலும் மிஸ்ஸஸ் கஸின்ஸ் அவர்கள் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி எழுதியனுப்ப சொன்னதின்பேரிலும் எழுதத்துணிந்தேன்.

இந்த தீர்மானத்தின் அபிப்பிராயமாவது :—இந்த சபையினால் "ஸ்திரீகள் தமக்கு சொந்தமான ஆஸ்திகளை வைத்துக்கொள்ள பாத்தியதையுள்ளவர்களாக வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது. (1) அதாவது கன்னிப்பருவத்தில் தகப்பனாரின் பிதிரார்ச்சித சொத்தில் இந்து சாஸ்திர சட்ட முறைப்படி பெண்ணின் கலியாணச்செலவிற்கு ஓர் பாகம் உண்டென்பதை, அவள் கலியாணம் செய்துகொள்ள அபிப்பிராயமில்லாதிருக்கும்பக்ஷத்திலும், அல்லது தகப்பன் விவாஹம் செய்யாமலிருக்கும்பக்ஷத்திலும், அதை அவள் அடைய பாத்தியப்பட்டிருக்கிறாளென்றும்: மனைவியின் நிலைமையில்—: புத்திரர்களும் தகப்பனும் பெறும், பங்குகளுக்குச் சமமாக மனைவியும் அடையவேண்டும், புத்திரனில்லாதபக்ஷத்தில் புத்திரன் ஜனிக்கும்வரையிலும் புருஷனுக்குச்சரியான பங்காளியாகவேணுமென்று இச்சபை வற்புறுத்துகிறது."

இதில் சிலர் சமுசயங்களைபற்றி விசாரிப்போம், விவாஹமானவுடன் பெண்ணானவள் சரிபாகத்தை எடுத்துக்கொண்டு பெற்றோர் வீடுபோய்சேர்ந்தால் என்ன செய்வது?" விசித்திரமான கேள்வி! அப்படிபோக புருஷனிருக்கையில் அவளுக்கு இரண்டாங்கலியாணம் செய்துகொள்ள சாஸ்திர சம்மதமில்லை. கலியாண தாம்பத்யத்தை போக்சடித்துக்கொண்டு போகிறவள் சொத்து கொடுக்காவிட்டாலும் நீங்கள் நம்பிவிட்ட நகை நாணயங்களை எடுத்துக்கொண்டோடிவிட்டால் என்னசெய்வீர்களோ அதையே இந்த காரியத்திலும் செய்தல்கூடாதோ? இப்படிப்பட்ட கேள்விகளுக்கு விடை தமக்குத்தாமே யோசித்துக்கொள்வது நலம். இதை எழுதுவது அநாவசியம்.

சில பெயர்களுடைய அபிப்பிராயமாவது :—மகம்மதிய சட்ட முறைப்படி பெண்களுக்கும், பிள்ளைகளுக்கும், சமமாக பங்கிட்டுக்கொடுப்பதானால் இது இந்து குடும்பத்தின் சௌக்கியத்திற்கு விரோதமாகும். எப்படி எனில் பிள்ளைகள் "குலதர்மம், குலாசாரம், பரம்பரையாய் வந்த சுவாமி பூஜைகள், பிதிர்காரியங்கள், இவைகளை செய்ய கடமைப்பட்டிருப்பதினாலும் பெண் அன்னிய வம்சத்தை சேருகிறவளென்ற கொள்கையினால் பிள்ளைகளே அதிகமாக அடைய உரியவர்களாவார்கள் என்பதேயாம். தவிரவும் பெற்றோருடைய குலம், கோத்திரம் பெயர் மாறி தன்வம்சத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்ட பெண்ணின் பாகத்தை கொடுக்க, அவள் ஆயுள்நாளை விலைக்கு வாங்கினதைவிட அதிக உரிமையோடு கொள்ளும் புருஷன் கஷ்டப்படுவானேன்? ஜீவனாம்சம் என்னும் வார்த்தையே, ஸ்திரீ ஜாதிக்கு மாத்திரமல்லாமல், புருஷ ஜாதிக்கும் இழிவுதரத்தக்கதாயிருக்கிறது.

எல்லாம் சரிதான். இது நடப்பதெப்படி? இந்து சாஸ்திர முறைப்படி ஒன்றுமே செய்வதற்கில்லை யென்பார் சிலர். ஆனால் சற்று யோசித்துபார்ப்போமாகில் அசாத்தியமானதும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. மனமுண்டானால் இடமும் உண்டு. ஜனங்கள் யாதொன்றைத் தீவிரமாய் விரும்புவார்களோ அது நிச்சயம் கைகூடும். ஸதீ என்னும் உடன்கட்டை யேறும் கொடிய வழக்கத்தை நிறுத்த சட்டம் ஏற்பாடு செய்த கவர்ன்மென்டாருக்கு எவ்வித சகாயமிருந்தது? சதியிலேயாவது அனலில் குதித்து ஒரேவிதமாய் அவள் துக்கம் தீர்ந்துகொண்டிருந்தது, தற்காலத்திலோ அந்த சதியில்லை யென்றாலும் அவர்கள் படும் வேதனையைச் சொல்ல அளவுமுண்டோ? சதிக்கு உள்ளாக்காமல் நாம்.

பிழைத்திருக்கும்படி நம்மை விடுவித்தவர்கள் நமக்கு பிழைக்க வழி தேடிவைக்கவேண்டாமோ? பிழைக்கும் பிழைப்பு மானப்பிழைப்பாய் இருக்கவேண்டுவது அவசியமன்றோ? தம் மதத்திலிருந்து விலகிப்போனவர்களுக்குக் கூட தர்ம சாஸ்திர சம்மதமில்லாமலிருக்கும்போதும் புது சட்டத்தினால் அவர்கள் தங்கள் பங்கைப்பெறும்படியான சட்டமிருப்பதாக கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். முன் காலத்தில் ஒரே பெரிய குடும்பத்தில் உறவினர்கள் வாழ்ந்து வருகையில் குடும்பத்தலைவர்கள் மற்றவர்களைப் பாதுகாக்க தாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறதாக உணர்ந்து தம் கடமையைச் செய்துவந்தகாலத்தில் இந்து தர்ம சாஸ்திரமெழுதப்பட்டது. அந்தக்காலத்திற்கு அது சரியாயிருந்தது.

இக்காலத்திலோ யாவரும் தம்மைத்தாமே பாதுகாத்துக்கொள்ளும் நாளாயிருக்கும்போது ஸ்திரீகள் விஷயம் மாத்திரம் 1000 வருஷம் முன்னதாக விருந்தபடி இப்பொழுது நடக்கவேணும் என்று வற்புறுத்துவோர் சுயநயம்பாராட்டுபவர்களாய்த்தானிருக்கவேண்டும். இவர்கள் தம் வாழ்நாளையும் 1000 வருஷம் பின்னுக்கு கொண்டுபோவார்களேயானால் நாம் குறைப்படக்காரணமில்லை.

கமலாபாயி.

அக்கிராசனபதே, சகோதரிகளே,

தேசமெங்கும் பலவகுப்பாரும் தங்கள் தங்கள் நிலைமையை உயர்த்திக்கொள்ள முயன்றுவருகிறார்கள். அதில் தாங்கள் அடையவேண்டிய அபிவிருத்தி, பாத்தியம், முதலியவைகளை யோசித்து அவைகளை அடைவதற்கான வழிகளை தேடி வருகிறார்கள். இந்திய ஸ்திரீகளாகிய நாமும் அவைகளைப் பற்றி சிந்திக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாம் எந்தெந்த வழிகளில், சீர்திருத்திக்கொள்ளவேண்டியதென்பதை அறிந்துகொண்டும், அவைகளை அடைவதற்கான உபாயங்களை, நேர்மையும், நியாயமும், சாவதானமுமான முறைகளில் செய்துவருவோமானால் பூர்வீகத்தில் நமக்கிருந்த மேன்மையையும், சுதந்தரத்தையும் மறுபடியும் நாம் அடைதல்கூடும்.

அநேக நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டே நம்தேசம் நாகரிகத்தில் முதன்மை பெற்றிருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. நமது புராணங்களிலும், சரித்திரங்களிலும் ஸ்திரீகளைப்பற்றி சொல்லப்பட்டிருப்பதில் புருஷர்களுக்குச் சமமாகவே அநேகவகைகளில் ஸ்திரீகளும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததாக தெரியவருகிறது.

ஆக்னிவர்மன் மனைவி, பாண்டிய தேசத்து ராஜபுத்திரி சித்ராங்கதை, சிகண்டி, சமீபத்தில் 18-வது நூற்றாண்டில் அகல்யாபாய், தாராபாய் முதலியவர்களும் ராஜ்யத்தை ஆண்டதாகவும், குந்திதேவி ராஜ்யதந்திரத்தை தனது புத்திரர்களுக்கு உபதேசித்ததாகவும், ரகுவம்சத்திலும், பாரதத்திலும் சரித்திரத்திலும் சொல்லப்பட்டிருப்பது நம் எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். மேலும் கைகேயி, சம்பாசுரனுடனும், சத்தியபாமை நரகாசுரனுடனும் யுத்தம் புரிந்ததாயும் இன்னும் அநேக ராஜபுத்திரஸ்திரீகள் யுத்தத்தில் கைகலந்ததாகவும் ஏற்படுகிறது. தவிர ஸ்திரீகள் நியாயஸ்தலங்களிலும், கிராமபஞ்சாயித்து முதலிய நீதி ஸ்தலங்களிலும் இருந்திருக்கிறார்கள். இதுபோல் இன்னும் அநேகவிதங்களில் மேன்மை அடைந்திருந்த நமது ஸ்திரீகளின் நிலைமையானது அந்நியரின் ஆட்சியின்கீழ் வந்த பிறகுதான் தாழ்மையடையவிடப்பட்டது. கிரமமாய் நமக்கு இருந்த உயர்நிலைமையை நாம் இழந்ததுடன், நமது உரிமைகளையும் உபயோகிக்கக்கூடாமல் காலாவதியடைந்துவிட்டது. இவைகளையெல்லாம் யோசிக்குங்கால் நமது அறியாமையும், அசிரத்தையும்கூட காரணங்களாயிருக்கலாம்.

தற்காலத்தில் ராஜகீய விஷயங்களில் நமக்கு ஒருவித பாத்தியதையும் இல்லாததினால் நாம் முன்னேற்றம் அடைவதற்கு அவசியமான சௌகரியங்களைப்பெறச் சாத்தியப்படவில்லை. தேசத்தில் நடைபெறும் சம்பவங்களாகிய, யுத்தம், பஞ்சம், கொள்ளைநோய், விதரணையில்லாத அரசாட்சி இவைபோன்றவைகள் பிரஜைகள் எல்லோரையும் பாதிக்கக்கூடிய விஷயங்கள். இவ்வாறிருக்க, ஜனத்தொகையில், பாதிக்குமேல் இருக்கும், ஸ்திரீபிரஜைகளாகிய நம்மை, ராஜகீய விஷயங்களில் கலந்துகொள்ளாமல் விலக்கிவிடுவது நியாயமா? ஆட்சிமுறைகளில், புருஷர்களுக்கு எவ்வளவு குறைகள் இருக்கின்றனவோ, அவ்வளவு குறைகள் நமக்கும் உண்டு. நமது குறைகளை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்கு, வேண்டிய சகாயத்தை அரசாங்கத்தார் கொடுக்கவேண்டுவது சரியல்லவா? சீர்திருத்தத்திலும், சுதந்திரம் அடைவதிலும், பிரஜைகளை சமமாய் பாவிக்கவேண்டியதல்லவோ ஒழுங்கு!

நமது தேசத்திற்கு, புதிய சீர்திருத்தச்சட்டம் அளிக்கப்படுவதற்கான முறையில் நம்தேசத்தாரின் நோக்கங்களையும், கோரிக்கைகளையும், நேரில் கலந்து தெரிந்துகொள்ளும் பாவனையாக, **மிஸ்டர் மாண்டேகு** இவ்விடம் வந்தபோதும், இங்கிலாந்தில் ஜாயிண்டு கமிட்டி முன்னிலும், மற்றவர்களைப் போல் நாமும் நம்முடைய பிரதிநிதிகள் மூலமாய் ராஜாங்க விஷயத்தில் சமபாகஸ்தர்களாகச் சேர்ந்துகொள்ளும்படியான நம்சுதந்திரங்களை, நிர்ணயித்துவிடவேண்டுமென்று, மனுச்செய்துகொண்டோம். நமது வேண்டுகோள் மறுக்கப்பட்டதுடன்கூட, ஏற்கனவே இருந்த, இரண்டொரு உரிமைகளும் நீக்கப்பட்டனவென்று, கேள்விப்படுகிறோம். அவைகளை ஆராய்ந்துபார்த்தால்தான் உண்மை வெளிவரும். எதற்கும் நாம் சளைத்துவிட வேண்டாம். நமது கோரிக்கைகள் நியாயமென்று உணர்ந்த நம் சகோதரர்களில் சிலர், நமக்காக சட்டசபையில், பாடுபடுவதாய் வாக்கு அளித்து இருக்கிறார்கள். நமது நன்றியை அவர்களுக்கு செலுத்துவோமாக. நம்மைக் கலக்காமல் நமக்காக அளிக்கப்படும், சீர்திருத்தங்களாவது சுதந்திரங்களாவது நமக்கு உசிதமாய் அமைந்திருக்குமென்று நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. மேலும் நமக்கு வேண்டிய, அற்பவிஷயங்களுக்கும் ஆண்பிள்ளைகளின் உதவியை நாம் நாடவேண்டியிருப்பது, அசந்தர்ப்பமாயிருக்கிறது. ராஜகீய விஷயத்திற்கு வேண்டிய சில அருமையான குணங்கள், (அதாவது) (1) அனுதாபம், (2) சிக்கனம், (3) ஊக்கம், (4) பொறுமை, (5) பகுத்தறிவு முதலியவை பிறவியிலேயே நமக்கு அமைந்திருக்கின்றன. இவைகளுந்தவிர, வேண்டிய அவகாசமும் இருக்கிறது. அதிர்ஷ்டவசத்தால் நம் குடும்பத்திற்காக சம்பாதிக்கிற பொறுப்பை (எளியவர்களைத்தவிர) அநேகமாய் புருஷர்கள் ஏற்றுவருகிறார்கள். செல்வவான்கள் வீட்டில் குடும்ப காரியங்களைச்செய்ய வேலைக்காரர்கள் இருப்பதால், ஸ்திரீகளுக்கு சரிவர வேலைகள், நடக்கின்றனவா என்று மேல் பார்ப்பதைத்தவிர மற்ற நேரங்களை விருதாவாய் போக்குவதைவிட நமது சமூகத்தாரை முன்னுக்கு கொண்டுவருவதற்கான அநேக வழிகளில், உழைப்பது உத்தமமில்லையா?

சமீபத்தில், முனிஸிபாலிட்டியில் நமக்கு வோட்டுக்கொடுக்க சுதந்திரம், அளிக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, அதின் கௌன்ஸிலில் நாம் இடம்பெறுவதற்கான, சுதந்திரம் கிடைக்கவில்லை. நம் நாட்டிற்கு வேண்டிய, சுகாதார விஷயங்களாகிய சாக்கடை அமைக்கப்படுவது, வீட்டின் குப்பைகளை அப்புறப்படுத்துவது, சுத்தமான தண்ணீர் கிடைக்கச்செய்வது, தெருக்களில் வெளிச்சம்போடுவது, உணவுபொருள்களிலும், சிசுக்களுக்கு வேண்டிய ஜீவாதாரமான பாலிலும், கலப்பில்லாமல் பார்ப்பது, ஆகிய இவையெல்லாம் முனிஸிபாலிட்டியாரைப்பொறுத்தவை. அவை

களிலிருந்து பெறவேண்டிய சௌகரியங்களை நாம் கௌன்ஸிலில் இருந்து நடத்திக்கொண்டால்தான் விமரிசையான தோரணையில் செய்து கொள்ளலாம். ஆகையால் நாம் பிரதிநிதித்வம்பெறவேண்டியது அவசியமென்று ஏற்படுகிறதல்லவா?

இதுபோலவே சட்டசபையிலும் இருந்துகொண்டு நம் சகோதரிகளின் தேவைகளை நடத்திக்கொள்ள பார்க்க வேணும். வேலை செய்து பிழைக்கும் எளிய நிலைமையிலுள்ள நமது சகோதரிகளின் விஷயத்தில் அவர்கள் கண்ணியமாகவும், ஆதரவோடும், வஞ்சனையில்லாமலும், நடத்தப்படுவதற்கான வழிகளில் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மேற்படியார்கள் தங்கள் கஷ்ட நிலைமையை உத்தேசித்து பலதொழில்களில் உழைத்துவருவதில் தங்கள் பூர்ணசக்தியையும், முழு நேரத்தையும் அர்ப்பிக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கையில் அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் கூலியானது குறைவாயிருப்பானேன்? வேலையின் தன்மையை உத்தேசித்து கூலியின் விகிதங்களை வித்தியாசப்படுத்தலாமே தவிர ஒரேதொழிலில் ஆண், பெண் என்ற வித்தியாசத்தை உத்தேசிப்பதின் நியாயமென்ன? ஸ்திரீகள் என்ற பிறப்பினாலேயே குறைக்கூலி வாங்கவேண்டும் என்பது அவர்களின் உரிமையா? கூலியை சமமாகக்கொடுப்பதுடன், கர்ப்பிணிகளின் விஷயத்தில் பிரசவிப்பதற்கு ஒருமாதம் முன்னும் பின்னும் அரைக்கூலியுடனாவது, சம்பளத்தோடாவது, ரஜாக்கொடுக்கவேணுமாய் சட்டங்களைக்கொண்டு திட்டப்படுத்தச்செய்யவேண்டும்.

தண்டனையடைந்த கைதிகளின் விஷயத்தில் அனுதாபங்காட்டி அவர்களுக்கு விதிக்கப்படும் தண்டனையானது மறுபடி அவர்களை அக்குற்ற வழியில் பிரவேசிக்காமலிருக்கும்படியான மார்க்கங்களில் திரும்பக்கூடிய சாதனங்கள் நிறைந்ததாய் இருக்க பலவித உபாயங்கள் செய்யப்படலாம். கடுமையான தண்டனை விதித்து, இழிவாய் நடத்தப்படுவது, பயமுறுத்துவது, இவைபோன்ற வழிகளை, அரசாங்கத்தார் சற்று தளர்த்தி, கடவுளிடத்திலும், நன்னடத்தையிலும் அவர்கள் மனதை செலுத்துவதற்கான நற்போதனைகளை அடிக்கடி செய்வித்து, கல்வியை போதிப்பது, பிழைப்பதற்கு உபயோகமான கைத்தொழில் பழக்கிவைப்பது, இவை முதலான பலவித உபாயங்களாலும், பக்ஷமாய் நடத்தப்படுவதாலும், அக்குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்பட்டது தங்கள் நன்மையைக்கோரி நல்லவழியில் கொண்டுவருவதற்காகவே தான் என்றுணர்வார்கள். ஸ்திரீ கைதிகளை நடத்தும் விஷயத்தைப்பற்றி அதிக கவனம் அவசியமாயிருக்கிறது. அதில் தீவாந்தர சிக்ஷை விதிப்பதையே நிறுத்திவிடச் செய்யவேண்டும். மேற்படி சிக்ஷை அடைந்தவர்களின் கதி அதோகதியாய்விடுகிறது. இவ்விஷயத்தில் ஆண், பெண், என்ற பேதங்கள் இல்லாமல் எல்லாக்குற்றவாளிகளையும் ஒரேதீவில் வசிக்கவிடுவதினால் நேரிடும் துன்பங்கள் சகிக்க முடிவதாயில்லை. அவ்விடத்தில் வாசமோ நரகத்திற்கு சமமென்று அறிந்தவர்களால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி நடக்கவிடுவதைவிட அவர்களுக்கு மரண தண்டனையை விதித்துவிடுவதே கருணை என்று நினைக்கிறேன். இன்னம் இவைபோன்ற அநேகவழிகளாகிய நம்மை பாதிக்கக்கூடிய பல விஷயங்களிருக்கின்றன. இவைகளுக்கெல்லாம் வெளியில் நின்று காரியத்தை சாதித்துவிட முடியாது. சட்டசபைகளிலும், முனிஸிபாலிட்டியிலும் இவைபோன்ற மற்ற பொதுசபைகளிலும் நாமும் கலந்து உட்காரும் பாத்தியத்தைப்பெற முயற்சிக்கவேண்டும். நம் பாத்தியத்தை ஊக்கத்துடன் வற்புறுத்திக்கொண்டே வந்தால் அடைந்துவிடலாமென்று நம்பிக்கை வருகிறது.

சொத்து உரிமை விஷயத்தில் ஸ்திரீகளாகிய நமக்கு பெற்றோர்களால் கொடுக்கப்படும் ஸ்திரீதனங்களும், புருஷனது சொத்தில் ஜீவனாம்சமும் தான் கூடுமானால் கிடைக்கும். ஜீவகாலமெல்லாம் சுகதுக்கங்களை சமமாய் அனுபவித்த அருமையான மனைவிக்கு ஜீவனாம்சம் என்கிற சொற்ப பாகந்தானா? பிள்ளைகள், தாயாதிகளைப்போல் சமபாகம் அடைவதற்கு ஸ்திரீகள் பாத்திரர்களில்லையா என்பதும் நிச்சயிக்க வேண்டியவிஷயமே.

முதலில் நாம் எந்தவிஷயத்தையும் அடைய முயற்சி செய்வதிலாகட்டும் அல்லது நிலைமையை திருத்திக்கொள்வதிலாகட்டும் அவைகளை நமது நாட்டிற்கு ஒத்தவழிகளிலேயே நடத்தப்பார்ப்பது உத்தமமல்லவா? அனுபவமும் திறமையும் வாய்ந்த மேல்நாட்டு ஸ்திரீகளின் உதவிகளையும், ஆலோசனைகளையும், அடைவது இழிவென்று தோன்றவில்லை. ஆனால் நம் கருத்து அவர்களாலேயே உருவாக்கப்படவோ அல்லது அவர்களைப்போல் நாமும் நடிக்கவோ கூடாது. இவைகளெல்லாம் இந்திய ஸ்திரீகளின் ஸ்வதர்மத்தையும் லக்ஷியத்தையும் அநுசரித்து நடத்தப்பட வேண்டும்.

நமது கோரிக்கைகளும் முன்னேற்றமும் ஜயமடைவதற்காக கடவுளையும் சகோதர சகோதரிகளையும் வேண்டிக் கொள்வோமாக.

சென்ற மூன்று மாதத்தில் ஸ்திரீகளின் முன்னேற்றம்

ஸ்திரீ தர்மத்தின் கடைசி சஞ்சிகை சென்ற ஏப்ரல்மீ வெளிவந்தது. சென்னை மாகாணத்து ஸ்திரீகள் வோட்டு பெற்ற விஷயத்தை அதில் குறிப்பிட்டோம். அடுத்த மேமாதத்தில் மாதர் இந்திய சங்கத்தார் மைசூர் மாகாணத்தில் பெங்களூரிலும், மைசூர் கஸ்பாவிலும், மற்ற பட்டணங்களிலும், ஸ்திரீகளின் வோட்டு சுதந்திரத்திற்காகக் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். பற்பல ஸ்திரீ ஸமாஜத்தார்களும் தங்கள் தங்கள் காரியதரிசி முதலிய உத்யோகஸ்தர்களோடு ஏகோபித்து மிக ஊக்கத்தோடு பொதுக்கூட்டங்கள் கூடினர்; மைசூர் மாகாணத்தில் சட்டசபையிலும், நாநாவிதமான லோகல் போர்டுகளிலும், கவுன்ஸில்களிலும், ஸ்திரீகள் வோட்டுக் கொடுப்பதற்கும் மெம்பர்களாக வருவதற்கும் தடையாயிருந்த சட்டத்தை ரத்து செய்யும்படி மஹாராஜாவுக்கும் அவர்கள் துரைத்தனத்தாருக்கும் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார்கள். மிஸ்ஸஸ் சந்திரசேகர ஐயர் முதலிய பல பிரமுகர்களான ஸ்ரீமதிகள் ஸ்திரீகளின் பிரதிகாரியஸ்தர்களாக ஒருமித்துச் சென்று மைசூர் திவானைப் பார்த்ததில், மைசூர் சட்டசபை அடுத்த தரம் கூடும்போது விஷயம் விவகரிக்கப்படுமென்று அவர் ஆதரவாய் விடையளித்திருக்கிறார்.

ஜூன்மீ மத்தியில் பம்மாய்ப் புதுச்சட்ட சபையில் அதன் டிப்டி பிரசிடெண்டாகிய ராவ்ஸாஹெப் ஹரிலால் தேசை என்பவர் ஸ்திரீகளுக்கு வோட்டு சுதந்திரம் கொடுக்கப்படுமாறு தாம் ஒரு தீர்மானம் பிரேரிக்கப்போவதாக ஷை சபைக்குத் தம் கருத்தைத் தெரிவித்தார். அது விஷயமாய் பம்பாய் ராஜதானிப் பொதுஜனங்களை அவருக்கநுகூலமாய்ச சம்மதி கொடுக்கும்படி தயார் செய்ய ஒரே மாதந்தானிருந்தது. மாதர் இந்திய சங்கத்தார் முதன்மையாக நின்றுழைத்து, அதன் பயனாக அம்மாதத்திற்கு ஸ்திரீகளுடைய மாதம் என்றே பெயர் வைக்கப்பட்டது. பம்பாயில் நம் கிளைச்சங்கத்தினர் தான் முதலில் சபை கூட்டினார்கள். ஸ்திரீகளின் வோட்டுக் கிளர்ச்சிக்கு மூலாதாரமான சில முக்கிய கருத்துக்களை மிஸ்ஸஸ் கஸின்ஸ் என்னும் மாது விவரித்தார். பிறகு அம்மாதத்தில் பத்தொன்பது ஸ்திரீ ஸமாஜங்களின் ஐக்ய ஆதரணையில்

விசேஷமான பெரிய சபையொன்று ஸ்ரீமான் தேசை என்பவருக்கு அநுசரணையாக கூடியது. லேடி டோராப் டாடா என்பவர் அக்ராஸனம் வகிக்க, பற்பல ஸமுதாயத்தைச் சேர்ந்த ஸ்திரீகளும், வோட்டின் ஆவசியகத்தைப்பற்றி வெவ்வேறு காரணங்களுடைய வெவ்வேறு திறத்தார்களான மாதர்களும் வந்திருந்தனர். ஸூரத்திலும், ஆமதாபாத்திலும் அதே மாதிரி சபைகள் கூடின. பூனாவின் பல பாகங்களில் வெவ்வேறு ஜனங்களுக்கு நாலு மீட்டிங்குகள் கூடின. பூனாவில் இது பிரமாதமான கிளர்ச்சியாய்விட்டது. மிஸ்ஸஸ் ராமாபாய் ரானடே, மிஸ் ஸோராப்ஜி என்னும் ஸ்ரீமதிகள் தான் அங்கு முக்கிய தலைவர்கள். சட்டசபையில் விவகாரம் நடந்தபோது ஸ்திரீகள் ஆஜராகவேண்டியதற்குத் தக்க ஒழுங்குகளையும் ஏற்பாடுகளையும் நமது சங்கத்தின் பிரதிநிதிகளாகிய மிஸ்ஸஸ் கஸின்ஸும் மிஸ்ஸஸ் வாடியாவும்கூட உதவியாயிருந்து செய்வித்தார்கள். ஸேவை-ஸதனம் என்னுமிடத்தில் கூடிய கூட்டத்திற்கு எண்ணூறு ஸ்திரீகள் வந்திருந்தார்கள். மீட்டிங்கு மிக ஊக்கமாய் நிகழ்ந்தது. அநேக ஸ்திரீகள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வோட்டின் ஆவசியகத்தைப் பற்றித் தாமே வலுவில் எழுந்து பேசினார்கள்.

பம்பாய்ச் சட்டசபையில் ஸ்திரீகளின் வோட்டு விஷயமான விவகாரம் மிக முக்கியமாய்க் கருதப்பட்டபடியால் விவகாரம் முடிவுற ஜூலை 27, 28, 29வ ஆக மூன்று நாள் பிடித்தது. பேசினவர்கள் நாற்பது பேர்களுக்கு மேலேயே இருக்கும். முதலில் சட்டசபையிலுள்ள இங்கிலீஷ்காரர்களும் மஹம்மதியர்களுமாகச் சேர்ந்து எதிர்த்துத் தீர்மானத்தை நிறைவேறவொட்டாமல் செய்துவிடுவார்களோவென்ற பயம் எமக்கிருந்தது. விவகாரம் நடந்த பொழுது ஆக்ஷேபங்களுக்கெல்லாம் சமாதானம் சொன்னதின்மேல் தீர்மானம் நிறைவேறியது. சட்டசபை அங்கத்தினர்களில் 52 பேர் நமக்கு அநுகூலமாகவும் 25 பேர் பிரதிகூலமாகவும் 15 பேர் ஒன்றிலும் சேராதவர்களாகவும் இருந்தார்கள். இவ்வளவுமட்டில் மிக திருப்திகரமாக முடிந்ததற்குக் காரணங்கள் நமக்கநுகூலமாய்ச் சட்டசபையில் பேசும்படி புது மெம்பர்களை வேண்டிக்கொண்டதும், சட்டசபையில் விவகாரம் நடக்கும்போது அதை ஆத்திரத்தோடு கவனிக்க பூனா ஸ்திரீகள் பெருந்திரளாக ஓயாமல் வந்து கொண்டிருந்ததுமேயாம். ஐரோப்பிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் பாதிரிமார்களுக்கும் உறவான மேல் நாட்டு ஸ்திரீகள் தமது இந்தியச்சகோதரிகளுக்காக ஒத்துழைத்த விஷயம் மிக உத்ஸாகத்தையே கொடுத்தது.

நெல்லூர் முனிசிப்பாலிட்டியில் மிஸ்ஸஸ் நரசிம்மையா முனிசிபல் கவுன்ஸிலராகவும் மிஸ் பால்லார்டு என்பவ நெல்லூர் டிஸ்டிரிக்ட் போர்டிலும் ஆகச் சென்னை ராஜதானியில் இவ்விருவர்களும் சர்க்காரால் நியமனம் பெற்றது இந்த ராஜதானிக்குப் பெருமையே. ஸ்திரீகளின் அபிவிருத்தி இன்னும் ஒரு படிமேற் சென்றிருக்கிறதென்பதற்கு இது ஒரு சூசனை. சென்னை நகரிலுள்ள எல்லா ஸ்திரீ ஸமாஜங்களின் ஐக்ய ஆதரணையில் ஸெனட் ஹவுஸ் புத ஸெனட் மண்டபத்தில் ஸ்திரீளில் வெவ்வேறு திறத்தாரும் வந்திருந்த பெரிய ஸதஸ் ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் நடந்தவிஷயமாவது :—ஸ்திரீகளுக்கு அவர்கள் தகப்பனாரோ புருஷனோ இறந்தால் அவர்களுடைய சொத்திலிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட பாகம் கிடைக்கும்படி சட்டசபையின் மூலமாய் ஹிந்துக்களுடைய சட்டத்தை சீர்திருத்த ஏற்பாடு செய்ய ஸ்ரீமான் சேஷகிரி ஐயரவர்கள் செய்யும் பெருமுயற்சிக்கு நாம் அநுகூலமாயிருக்கவேண்டுவதற்காக அக்கூட்டம் கூடியது. இவ்விஷயத்துக்கு அநுசரணையாக இந்தியாவின் மற்றப் பட்டணங்களிலும் ஸ்திரீகள் கூடித்தீர்மானித்துவருகிறார்கள். இம்மாதிரிச் சட்டமொன்று ஏற்படுமானால் பணவிஷத்திலும் ஹிந்து ஸ்திரீகளுக்கு விசேஷ ஸ்வாதந்த்ரியம் ஏற்படும். தவிரவும் வெவ்வேறு ஜாதியார்கள் அல்லது வர்ணத்தார்களுள் தங்கள் தங்கள் மதத்தை விட்டு விலாமலே விவாகங்கள் ஏற்படல் சட்ட விரோதமாகாது என்னும்படியான மசோதா ஒன்றை டாக்டர் கௌர் என்பவர் பிரேரணை செய்யப்போகிறார். அதைச் சர்க்கார் ஒப்புக்கொள்ளலாம் என்பதற்குச் சென்னைச் சட்டசபையார் சம்மதம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பம்பாய் நகரில் வியபிசாரத்தின் கொடுமை அதிகரித்தே வருவதால் அதைக்குறைக்கவும் தடுக்கவும் உபாயங்களை விசாரித்துச் சிந்திக்க ஒரு கம்மிட்டீ நியமிக்கவேண்டுமென்று பம்பாய்ச் சட்ட சபையில் தீர்மானமொன்று பிறந்திருக்கிறது. அக்கம்மிட்டியில் ஸ்திரீகளும் இருத்தல்வேண்டுமென்பது எமது அபிப்பிராயம். இவ்வாறு ராஜகீய விஷயமாகவும் நகர பரிபாலன விஷயமாகவும் செல்வச் சுதந்திர விஷயமாகவும் ஜனஸமுதாயத்தில் தம் அந்தஸ்து விஷயமாகவும் சென்ற மூன்று மாதங்களில் ஸ்திரீகளின் உழைப்பும் அபிவிருத்தியும் அதிகமாகவே உள்ளன.

TELUGU

మనస్వాతంత్ర్యము.

గతమాసమున మదరాసు శాసన సభలో చెన్నపురి రాజధాని స్త్రీలకు ఎన్నిక (Vote) నిచ్చు నధికారము నంగీకరింపబడినది. ఈ యధికారమాచరణలోనికి వచ్చుటకు మునుపే మనదేశపు రాజకీయ తెగలలో నొక తెగవారు కనీసము పది సంవత్సరములవరకు యీ యధికారము నాపి వేయవలెనని వారిసభయందు తీర్మానించి యున్నారు. ఈ తీర్మానము చొప్పున సర్కారు వారు నడుపరను నమ్మకమున్నను ఇట్టి తీర్మానము ప్రముఖులచే తీర్మానింప బడి యుండుట కడుశోచనీయమని వేరే జెప్పవలయునా? సామాన్య మనుష్యు లట్టి తీర్మానమును జేసి యుండిన పాటింప బనిలేకయుండె. విద్యావంతులయ్యు, దేశహితులయ్యు, గౌరవనీయులయ్యు ఈ తెగవారు స్త్రీలకు గలిగిన అధికారమును ఆపి వేయించుటకు యత్నము జేసి యుండుట మనకేమి పాఠము నేర్పుచున్నది.

“ఉద్ధరే దాత్మ నాత్మానం” అను భగవద్వాక్యము ననుసరించి మనస్వాతంత్ర్యమును కష్టపడి మనము సంపాదించవలసినదే గాని పురుషులనుండి పరిగ్రహించుట సరికాదు. అయితే సర్వవిధముల బద్ధులైయుండు మనము మన స్వాతంత్ర్యమెట్లు సంపాదింప నోపుదము? నేన సహాయోద్యమ పక్షపాతిని గాను. ఈ సహాయమువలననే సమస్త కార్యములు చేకూరునని నమ్మెద. ఈ నమ్మకము చేతనే మనము మనస్వాతంత్ర్యము సంపాదించ వచ్చునని తలచెద. అయితే మన ముద్యమించక యూరకుండిన నది సాధ్యపడదు.

అట్లైన, మన యుద్యమ మెట్టిదైయుండ వలయును? మన స్థితిగతులను బట్టి దీనికుత్తరమున్నది. మన దేశపు స్త్రీలను మూడు తెగలగ విభజింప వచ్చును. అవియెవ్వియనిన :—(1) విద్యావతులు (2) అవిద్యావతులు (3) ఉభయ మధ్యస్థులు. ఈ మూడు

తెగల వారికిని ఉద్దేశ ధర్మములు వేరు వేరుగ నుండు. వానిని తెలిసికొనెదము.

(1) విద్యావతులు.

విద్యావతులను శబ్దమునకు అర్థము చెప్పుటకష్టము. చదువుటకును, వ్రాయుటకును నేర్చినంత మాత్రమున విద్యావతులని జెప్పవలవి గాదు. మాతృభాషయనియు, ఆంగ్లేయ భాషయనియు, రెండు విధములైన భాషలు మనదేశమున నుండుటచే దేనిని చదివి వ్రాయ నేర్చిన వారు విద్యావతులని చెప్పనగును? ప్రకృత దశలో మనకింగ్లీషు రాకున్న, ప్రపంచమునందంతటను జరుగుచుండు మార్పులు మనకు తెలియ జాలవు. మనదేశము ప్రపంచములో నొక భాగమై యుండుటచేతను, ప్రపంచాభివృద్ధికి మనదేశము తోడ్పడుట కడు ముఖ్యమని రాజతంత్రజ్ఞులు చెప్పుచుండుటచేతను మనము తెలిసి చేయవలసిన కార్యములు చాలయున్నవి. ఇంగ్లీషు భాషను నేర్చినగాని మనమా కార్యములను తెలిసి కొనుట సాధ్యపడదు. కావున మన మాతృభాసతోపాటు ఇంగ్లీషు భాష నేర్చుకొనుట యవసరము. మాతృ భాషవలన మన పూర్వుల స్థితి గతులను చదివి తెలిసికొనవచ్చును. ఇంగ్లీషు నేర్చిన, లోకములోని ప్రస్తుత స్థితి గతులను చదివి తెలిసికొనవచ్చును. వట్టిభాషలు నేర్చిన మాత్రమున మనము చదువరులమగుదమే గాని విద్యావతులము కాజాలము. చదువరు లనేకులు గర్వాహంకార యుక్తులై ముందు వెనుక నాలోచింపక తమ యభిప్రాయమే సరియని జెప్పుచు దురభిమానము గలవారై వ్యంగ్యముగ వర్తించెదరు. ఈ కారణముచేతనే విద్యావతులకు చెడ్డపేరు కలిగినది. నిజమైన విద్యావతులు విశాలమైన గొప్ప గొప్ప యభిప్రాయముల గలవారై కాల చిహ్నములను గుర్తించి మార్పుల కనుగుణముగా నడచుటకు సిద్ధమై లోకహితమే తమ హితమని భావించుచు నిరభిమానము గవర్తించెదరు. ఇట్టి స్థితిలేనివారు విద్యావతులని జెప్పబడరు. తమ స్వాతంత్ర్యమందభిమానముగల చదువరులందరునుపై జెప్పినట్లు ప్రవర్తించినచో పురుషులెవ్వరును మన స్వతంత్రమునకు విరుద్ధముగ నడవ జాలరు. స్త్రీలకు స్వతంత్రమే అవసరము లేదని తలచి వర్తించు పురుషులమాట మన కక్కరలేదు. ఏల యన, వారు మనుష్య సంఘమున నితర ప్రాణులను భక్షించి జీవించు క్రిమికీట కాదులవలె నున్నారు. మనకు వారిజోలి యవసరములేదు. అట్టి వారికి సంబంధించిన అవిద్యావతులగు స్త్రీలకుపూర్వాకర్మము బాగుగ లేదనియే జెప్పనగు. వారి యాశ్రయమున నుండు విద్యావతులు మాత్రము తమ స్వతంత్రమును నెట్లైనను సాధించు కొనవలయును. విద్యావతులప్పుడప్పుడొక చోట సమావేశమై తమసోదరీ మణులకు గలిగియుండు కష్టనష్టయు సందర్భములను పర్యాలోచించి వాటిని పరిహరించు నిమిత్తము సదుపాయములను కనుగొని పాటుపడవలయును. గృహకార్యముల మాత్రమే తమకు చాలునని తలచుచు తమకు ప్రాప్తించియుండు విద్యాబలమును దేశహితమునకై వినియోగించ కుండుట చోపాకరమని నిర్భయముగ జెప్పవచ్చును. ఇట్లుజెప్పిన, విద్యావతులు గృహకృత్యముల విడచి వర్తించ వలయునని కాదు. తమ యిరేటి పనులు ముగియగానే చదువురాని తమ సోదరీ మణులకు విద్యాబుద్ధుల నేర్పుచు, స్వాభావికముగ స్త్రీలకు భగవంతు డిచ్చియున్న "పురుష సమత్వ" భావమును కనుగొను నట్లు జేయ వలయును. వెయ్యేల, స్త్రీ స్వతంత్ర నావను దరిజేర్చువారు విద్యావతులైన స్త్రీలేగాని మరెవ్వరుగాదు.

అవిద్యా వతులు

వీరికి విద్యా బలము లేకున్నను ప్రేమ బలమున్నది. త్వరగ చదువు, వ్రాతను నేర్చుకొని విద్యావతు లగుటకు వీరు ప్రయత్నించ వలయు. అనేకులు మోటు వర్తన గల వారై మార్పుల నంగీకరించక యున్న స్థితి యందే యుండుటకు యత్నించుచుందురు. వారికి జడత్వమును పోగొట్టి దేశహిత మందభిమానమును పుట్టించి సద్విద్య నిచ్చి పాటు పడునటుల జేయవలయును. ఈ పనిని విద్యావతులు జేయవలసినది. వీరి చిత్తవృత్తులను మార్చుట కష్టమైనను మాఢ్యమును పోగొట్టి విద్య నిచ్చినచో వీరు చాలపనిచేయగలరు. పెద్దలు చెప్పినట్లు విని నడవవలయునను తలంపు వీరియందెక్కువగ నుండుటచే వితరణగ తెలివి నిచ్చిన వారు చక్కగ పాటు పడగలరు. వారికి జీవితోద్దేశమేమో తెలియదు. యుక్తమైన విద్యవలన యివి యన్నియు సరిపడగలవు.

ఉభయ మధ్యస్థులు.

విద్యయొక్క ముఖ్యోద్దేశమే తెలియక కొద్దిగా చదువుటకు నేర్చుకొని అనవసరములైన గ్రంథములను చదువుచు సులభముగ కాలయాపనము జేయువారే వీరు. అవిద్యావతులవలె, విధేయులు గాక, విద్యావతులవలె తెలివిపరులుగాక దేని యందును నమ్మకము లేక మిథ్యాచారము గల యితరగతివారు దేశహితమునకై పాటు పడుటకు ద్యమించుట యొక యసాధ్యమైనపని. డంభాచార ప్రియులగు వీరిని వితరణవతులగాజేయుట కడుదుస్తరమే. అయినను తప్పక యత్నించి వారిని నూతన ప్రవాహములోనికి దించుట విద్యావతుల ధర్మమైయున్నది.

సోదరీ మణులారా? లోకమంతయు మార్పులను పొందుచుండ మనకు స్థితి వ్యత్యాసముకలుగుట దుస్తరముకాదు. మనపక్షమున భగవంతుడున్నాడు. స్వతంత్రము కోరని ప్రాణులే లోకమందు లేకున్నను మనముమాత్రము బహుకాలముగ నస్వతంత్రులమై వర్తించుచుంటిమి. దీనివలన మన మనేక పాఠములను నేర్చితిమి. స్త్రీ పురుషు లిరువురును సమమనియు భగవత్కైంకర్యమున నిరువురును సమభాగులనియు నుభయులుగ్రహించి వర్తించవలసిన కాలమిపుడాసన్నమైయున్నది. విరుద్ధ ప్రయత్నములెన్ని నడచినను మనకు